

Sygn. akt II KO 28/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 5 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **T. M. O.(O.)**

po zapoznaniu się w dniu 5 lipca 2022 r. z pismem skazanego sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt V K [...],

1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. nie stwierdza podstaw do wszczęcia z urzędu przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt: II AKa [...];

2. doręczyć skazanemu odpis zarządzenia z pouczeniem o jego niezaskarżalności.

UZASADNIENIE

Skazany złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem zawierający sygnalizację (art. 9 § 2 k.p.k.) zaistnienia w zakończonym postępowaniu karnym bezwzględneho powodu odwoławczego w postaci nienależycie obsadzonego składu Sądu Apelacyjnego w [...] rozpoznającego wniesioną apelację oraz składu Sądu Najwyższego, który oddalił kasację wniesioną od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego jako oczywiście bezzasadną, przez fakt brania udziału w składach obu Sądów sędziów nie

gwarantujących rozpoznania sprawy w sposób niezawisły i bezstronny, wiążąc tę okoliczność z faktem powołania obu tych sędziów do sprawowania urzędu sędziowskiego przez Radę Państwa organ państwa komunistycznego, w którego funkcjonowaniu nie były przestrzegane standardy demokratycznego porządku konstytucyjnego.

Po rozważeniu treści pisma sygnalizacyjnego należało podnieść, że zagadnienie powołania sędziego przez organy niedemokratycznego reżimu (Radę Państwa) w kontekście możliwości zachowania przez niego standardu niezawisłości i bezstronności przy sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości było przedmiotem pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy do rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Po rozpoznaniu tych pytań Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 29 marca 2022 r. wydał w sprawie C – 132/20 wyrok, w którym stwierdził w pkt. 1, że art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż sędzia został po raz pierwszy powołany do pełnienia urzędu w państwie członkowskim lub po raz kolejny powołany do sądu wyższej instancji na podstawie aktu przyjętego przez organ niedemokratycznego reżimu panującego w tym państwie przed jego przystąpieniem do Unii Europejskiej, w tym także jeżeli podstawą powołania tego sędziego na stanowisko sędziowskie po upadku owego reżimu był między innymi jego staż pracy wypracowany w czasie, gdy reżim ten obowiązywał, lub jeżeli złożył ślubowanie sędziowskie wyłącznie w momencie, gdy został po raz pierwszy powołany przez organ tego reżimu do pełnienia urzędu sędziego, nie może sama w sobie wzbudzać w przekonaniu jednostek uzasadnionych i poważnych wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności tego sędziego ani w rezultacie podważyć w przypadku składu orzekającego, w którym taki sędzia zasiada, jego przymiotu niezawisłego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy.

W pkt 2 tegoż wyroku podniesiono – poddając interpretacji te same przepisy – które podlegały interpretacji w pkt 1 wyroku, że należy je wyklądać w ten sposób,

że nie stoją one na przeszkodzie uznaniu za niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy składu orzekającego sądu państwa członkowskiego, w którym zasiada sędzia, którego pierwsze powołanie do pełnienia urzędu lub kolejne powołanie do sądu wyższej instancji nastąpiły albo w wyniku wyłonienia jego kandydatury do powołania do pełnienia urzędu sędziego przez organ ukształtowany na podstawie przepisów ustawowych, które następnie zostały uznane przez sąd konstytucyjny tego państwa członkowskiego za niekonstytucyjne, albo w wyniku wyłonienia jego kandydatury do powołania do pełnienia urzędu sędziego przez organ ukonstytuowany zgodnie z prawem, jednak po przeprowadzeniu postępowania, któremu brakowało transparentności, które nie było jawne i w ramach którego nie przysługiwała droga odwoławcza do sądu, ponieważ tego rodzaju nieprawidłowości nie mają takiego charakteru i wagi, by stworzyć rzeczywiste ryzyko, iż pozostałe władze, w szczególności władza wykonawcza, mogłyby skorzystać z nienależnych im uprawnień dyskrecyjnych, zagrażając prawidłowości skutku, do którego prowadzi procedura powołania, i wzbudzając w ten sposób w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności danego sędziego lub danych sędziów.

Mając na uwadze treść argumentacji przedstawionej w wyroku, ale przede wszystkim zakres oddziaływania prejudycjalnego orzeczenia wykładniczego TSUE podjętego na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wskazany w postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 14 października 2015 r., I KZP 10/15, a więc zakres podobny do tego jaki cechuje uchwały Sądu Najwyższego mające status zasad prawnych, a więc rodzący związanie treścią tego orzeczenia wszystkich składów Sądu Najwyższego, należało stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Z tych względów zarządzono jak na wstępie.

[as]

